

Un humanisme il·limitat

Laureà Dalmau Pla, metge, polític, poeta

El Dr. Laureà Dalmau Pla (1886-1969), nascut a l'Alt Empordà i instal·lat a Girona, fou una personalitat molt complexa i completa: un professional de gran prestigi, un home de bé, un polític conseqüent, un literat d'àmplia cultura i profunda inspiració.

ENRIC MIRAMBELL I BELLOC > TEXT

Aquell home no va tenir una vida fàcil. Només amb la seva constància i la seva valentia, fonamentades en una intel·ligència privilegiada i uns principis ètics inalterables, pogué formar-se la seva indiscutible personalitat.

Era un dels set fills d'una modesta família de flequers d'Agullana. En destacar per la seva intel·ligència i la seva dedicació a l'estudi fou promocionat pels que foren els seus mestres, que l'encarrilaren a estudiar el batxillerat a l'Institut de Girona. Després, amb una beca i el seu treball en una farmàcia de Barcelona, pogué cursar els estudis de medicina.

Instal·lat a Girona, ràpidament adquirí la confiança d'una nombrosa clientela que trobaven en ell un metge amb un profund bagatge científic, un bon ull clínic i un humanisme

il·limitat. A més de totes les qualitats professionals, com a metge de capçalera tenia el delit necessari per acudir a la visita domiciliària, recorrent els carrers de la ciutat i pujant i baixant escales, en un temps en què l'ascensor era només cosa de privilegiats.

Formà part del grup de gironins lletraferits, i la seva obra poètica rebé el reconeixement en les festes dels Jocs Florals, tant de Girona com de Barcelona. La seva dedicació a la política fou rectilínia i sense vacil·lacions. Home de ple convenciment, d'ideologia fixa, sense renúncies ni alteracions, l'hon-

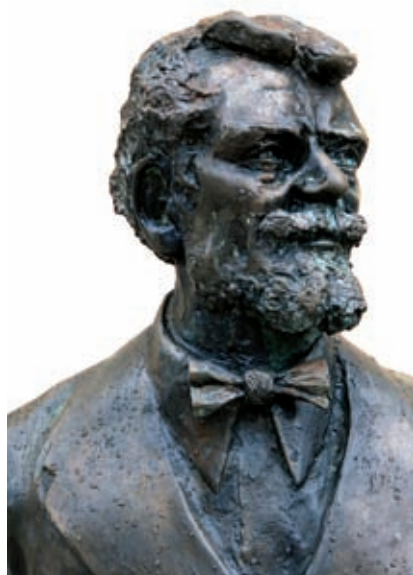
La nombrosa clientela trobaven en ell el metge amb un profund bagatge científic, un bon ull clínic i un humanisme il·limitat

ARXIU ROO 1978

>> *Laureà Dalmau Pla (Agullana, 15 d'abril de 1886 – Girona, 2 de febrer de 1969).*

radesa fou característica de totes les seves actuacions. Parlamentari a la Cambra catalana, formà part de la Comissió que redactà l'Estatut de Núria.

>> Monument a Laureà Dalmau situat davant la Casa de Cultura i que mira l'edifici de l'antic Hospital de Santa Caterina, centre sanitari que ell dirigí. A la dreta, Laureà Dalmau en un cromo de la col·lecció «Segells de Catalunya».

Si hagués viscut en un país normal, hauria estat respectat -com mereixia- pels seus adversaris polítics. Però aquí les coses estaven tan enverinades que ja no es consideraven adversaris sinó enemics que calia eliminar i destruir. I així, tot i la seva vàlua i la seva integritat, es veié obligat a exiliar-se per evitar mals majors i potser fins i tot irreparables. Passat aquell trist parèntesi reprengué la seva activitat. Una mica més envellit, però encara amb molta vitalitat, la seva inconfusible figura, amb la barba que donava to al seu rostre i destacava la seva personalitat, va estar present en l'àmbit ciutadà fins que li arribà l'hora del destí definitiu.

Recentment, els seus familiars i l'Ajuntament de Girona han volgut perpetuar la seva presència a la ciutat erigint-li un monument situat davant la Casa de Cultura i que mira l'edifici de l'antic Hospital de Santa Caterina, centre sanitari que ell dirigí, precisament en una època plena de dificultats i de mancances. És un monument

sense pedestal, a nivell humà, tocant el paviment, tal com ell feia recorrent la ciutat per atendre els seus malalts. En passar pel davant d'aquella imatge tan

real i tan ben aconseguida, ens ve el record de quan ens creuàvem pel carrer amb el Dr. Laureà Dalmau. El senyor Dalmau de la barba, com l'anomenàvem els gironins del seu temps.

Formà part del grup de gironins lletraferits i rebé el reconeixement en els Jocs Florals

Enric Mirambell i Belloc és cronista oficial de la Ciutat de Girona.